

ΤΑ ΧΑΡΤΩΜΕΝΑ ΘΕΛΟΥΣΙ ΓΛΕΠΚΕΙΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Παπάζ	40	χρονών
Ελένη	40	»
Αννού	16	»
Κοκίς	18	»

ΤΑ ΧΑΡΤΩΜΕΝΑ ΘΕΛΟΥΣΙ ΓΛΕΠΚΕΙΟΝ

ΣΚΗΝΗ 1

- ΠΑΠΑΣ   Είπα σου το τζιαι ξαναλαλώ σου το παπαδικιά. Μεν
ιξαπολάς πολλύ σσιοινίν της κοπελλούας. Τράβα της τα
ρέτινα που την ακοήν.
- ΕΛΕΝΗ   Ήταν ελεύθερη, κάθε μέρα είχαμεν την ίδιαν κουβένταν.
Εχαρτώσαμεν την πάλε τα ίδια. Τράβα της τα ρέτινα τζιαι
τράβα της τα ρέτινα. Επί τέλους ούτε φοράδα να ήταν καλέ
μου. Έσειε παρά τη φοράδαν πον φοράδα τζιαι πάλε εν να
την ιξαπολύσεις νάγκον που την πάχνην, να δώκει τον
γυρόν της να ξεθυμάνει.
- ΠΑΠΑΣ   Τωρά πο'ν χαρτωμένη θέλει περιτου γλεπκειόν, παρά τον
τζαιρόν που 'ταν ελεύθερη.
- ΕΛΕΝΗ   Άλλα ελάλες τον τζαιρόν που 'ταν ελεύθερη.
- ΠΑΠΑΣ   Είνταν που λάλουν;
- ΕΛΕΝΗ   Να τη χαρτώσεις να γλιτώσεις που την έννοιαν.
- ΠΑΠΑΣ   Άλλη η έννοια τζείνη τζι άλλη τούτη.
- ΕΛΕΝΗ   Εν ιξέρεις είντα λαλείς πκιον.
- ΠΑΠΑΣ   Εγιά θωρώ τζι ακούω για να ανησυχώ τζιαι να συντυ-
χάννω σαν συντυχάννω.
- ΕΛΕΝΗ   Είντα θωρείς τζι είντα ακούεις;
- ΠΑΠΑΣ   Θωρώ είνταν που κάμνουσιν οι σημερινοί.
- ΕΛΕΝΗ   Είντα που κάμνουσιν οι σημερινοί;
- ΠΑΠΑΣ   Σχεδόν κάμνουν τα ούλλα πριν να βάλουσιν στεφάνι.
- ΕΛΕΝΗ   Είνταν που θέλεις να κάμνουν οι χαρτωμένοι; Να κάθου-
νται να θωρεί ο ένας τον άλλον; Οξά να κουβεντιάσουν για
τη σποράν τζιαι το θέρος;
- ΠΑΠΑΣ   Να κάμνουν ό,τι δικαιούνται.
- ΕΛΕΝΗ   Είντα δικαιούνται τζι είντα όι;
- ΠΑΠΑΣ   Τζείνον που επιτρέπει ο νόμος.
- ΕΛΕΝΗ   Πκοιος νόμος;

- ΠΑΠΑΣ Ο νόμος του Θεού. Της εκκλησίας. Τούτον το σπίτιν ένεσαν τ' άλλα. Τούτον εν παπαδόσπιτον. Αν οι άλλοι προσέχουν έναν, ο παπάς τζι η παπαδικιά πρέπει να προσέχουν δέκα. Εφαντάστηκες, ο Θεός να μεν το δείξει, να πάθουμε κανέναν χαπτάν!
- ΕΛΕΝΗ Είντα χαπτάν να πάθουμεν;
- ΠΑΠΑΣ Μα τωρά κάμνεις πως εν καταλαβαίνεις;
- ΕΛΕΝΗ Η Αννού έναν που τζείνες τες γεναίτζιες. Ξέρει να προσέχει. Ξέρει να φυλάεται.
- ΠΑΠΑΣ Εγώ πάντως λαλώ σου το τζια βάρ' το καλά στον νουν σου. Πκιασ' την τζια πτεμπίσιασ' την. Όπως άσπρον εν το νυφικόν πον να φορήσει να 'ρτει στην εκκλησιάν, έτσι αγνή να μείνει ώσπου να παντρευτεί. Εγώ είμαι παπάς. Εν θέλω να παρπατώ τζια να με δακτυλοδείχουν.
- ΕΛΕΝΗ Ναι! την έννοια σου έχουν!
- ΠΑΠΑΣ Τζείνα που λαλώ τζια παραντζιέλλω του κόσμου ότι να τα δω να γίνονται έσσω μου. Γιατί ο παπάς πρώτα πρώτα εν με το παράδειγμαν του που πρέπει να διδάσκει τον κόσμον. Εφαντάστηκες να σταθεί η κόρη μου ομπρός μου μεσ' στην εκκλησιάν, για να της βάλω το στεφάνιν, τζια να ν' με την τζοιλιάν στο στόμα!
- ΕΛΕΝΗ Καλλίτερα να μεν το σκέφτομαι.
- ΠΑΠΑΣ Κάμνεις καλά να το σκέφτεσαι. Για να συνάξεις τον νουν σου τζια τον ανανούν σου όπου τον έσεις.
- ΕΛΕΝΗ Η Αννού εν προκομμένη. Εν έσεις εμπιστοσύνην της κόρης σου;
- ΠΑΠΑΣ Η Αννού εν προκομμένη, μα όσα φέρνει η ώρα εν τα φέρνει ο χρόνος λαλεί τζι η παροιμία.
- ΕΛΕΝΗ Είντα θέλεις να κάμω; Να κάθομαι ούλλη μέρα να τους ιγλέπω;
- ΠΑΠΑΣ Εν είπα να κάθεσαι να τους ιγλέπεις. Τζια να θέλουμεν εν ημπορούμεν να το κάμουμεν. Έχουμεν τζια δουλειές. Εχτός τζι αν γυρεύεις αφορμήν να κάτσεις τον μύλον.
- ΕΛΕΝΗ Να κάτσω τον μύλον η καημένη! Πότε έκατσα τον μύλον τζι εν να τον κάτσω τζια τωρά;

- ΠΑΠΑΣ Τέλος πάντων. Τωρά εν εν' τούτη η κουβέντα μας.
- ΕΛΕΝΗ Εσού είσαι που λαλείς τον λον σου.
- ΠΑΠΑΣ Άμα θέλεις έσει πολλούς τρόπους να την προφυλάξεις.
- ΕΛΕΝΗ Παράντζειλε μου εσού που 'σαι ξισκολισμένος!
- ΠΑΠΑΣ Μα όι να με περιπαίζεις.
- ΕΛΕΝΗ Εν σε περιπαίζω. Εν σοβαρά που σου συντυχάννω.
- ΠΑΠΑΣ Πρώτα πρώτα να μεν τους αφήνεις πολλήν ώρα να μεινίσκουν μόνοι τους.
- ΕΛΕΝΗ Ξαναρωτώ σε. Θέλεις να κάθομαι να τους ιγλέπω;
- ΠΑΠΑΣ Άμα εν ανάγκη να φύεις, να πάεις κάπου για δουλειάν, μεν τους αφήκεις μόνους τους έσσω. Εύρε μιαν αφορμήν, πε πως θέλεις βοήθειαν τζιαι πάρε, αν μεν εν τζιαι τους δκνο, τουλάϊστον τον έναν που τους δκνο μιτά σου.
- ΕΛΕΝΗ Τζι αν δεν έρχονται;
- ΠΑΠΑΣ Γιατί εν εις το κκέφιν τους;
- ΕΛΕΝΗ Όι εν εις το κκέφι σου καλό.
- ΠΑΠΑΣ Αν δεν έρχονται, φρόντισε να 'σει κάπκοιον άλλον έσσω, να νιώθουν την παρουσίαν του τουλάϊστον.
- ΕΛΕΝΗ Να βκω έξω στην στράταν να φωνάξω... "έσει κανένα χριστιανόν αδικιασερόν να κάτσει να γλέπει τα χαρωμένα μου";
- ΠΑΠΑΣ Η μάνα σου, ο τζύρης σου, είντα κάμνουν;
- ΕΛΕΝΗ Αν καρτεράς που τους γέρους, εσώθηκες. Οι γέροι εν να τους κάμνουν τόπον.
- ΠΑΠΑΣ Γιατί; Έχουν τους πκιερωμένους;
- ΕΛΕΝΗ Οι γέροι θέλω να πω, ούτε ακούουν, ούτε θωρούν, ούτε τζιαι μυριζονται τα νύσια τους. Τζιαι τούτον ξέρουν το τα κοπέλια. Καταλαβαίνουν το. Εν τζι εν μαννοί.
- ΠΑΠΑΣ Ας εν τζιαι κανέναν κοπελλούιν που τζεινα τα αρφοτεγνούδκια σου καλό. Έστω τζιαι μόνον να τον νόθουν έσσω εν να φοούνται. Εν θα προχωρήσουν εις το απροχώρητον.
- ΕΛΕΝΗ Μα να πάω να πω της αρφής μου έτσι κουβένταν;
- ΠΑΠΑΣ Εν ανάγκη να πεις είντα τον θέλεις;

- ΕΛΕΝΗ Είνταν να της πω πως τον θέλω; Τόσον τζιαιρόν εν εγχει-
άστηκα κοπελλούϊν να μου τανά.
- ΠΑΠΑΣ Πε της πως τον θέλεις να σου προσέχει τον τραχανάν που
τους κάπτους πον να λείπεις.
- ΕΛΕΝΗ Να ψήγγουμεν, να κόβκουμεν τζιαι να απλώνουμεν κάθε
μέρα τραχανάν, για να βρίσκουμεν αφορμήν τζι αιτίαν να
φέρνουμεν κοπελλούδκια να γλέπουν τα άλλα κοπελ-
λούδκια.
- ΠΑΠΑΣ Μα πε μου, εν κουβένταν που θέλεις;
- ΕΛΕΝΗ Εν εσού που θέλεις κουβένταν.
- ΠΑΠΑΣ Εν δυνατόν να μεν εύρεις μια δικαιολογία να πεις;
- ΕΛΕΝΗ Δικαιολογία βρίσκω. Ζαφτιέν να γλέπει τα χαρτωμένα εν
να δυσκολευτώ να βρω.
- ΠΑΠΑΣ Να τους αφήνουμεν καλό ελεύτερους να κάμνουν ό,τι
θέλουν.
- ΕΛΕΝΗ Εν είπα να τους αφήνουμεν ελεύτερους.
- ΠΑΠΑΣ Εύρε μου εσού μιαν λύσιν.
- ΕΛΕΝΗ Εσού πο 'σιεις την έννοιαν να την εύρεις.
- ΠΑΠΑΣ Ο άλλος κόσμος είντα κάμνει;
- ΕΛΕΝΗ Να βκω στη γειτονιά σπίτι του σπιθκιού να ρωτήσω να μου
πουν.
- ΠΑΠΑΣ Άμα φεύκεις πόσσω, εύρισκε μια αφορμήν να πέμπεις τον
έναν τζει τζιαι τον άλλον δα.
- ΕΛΕΝΗ Εν άλλον που σκέφτομαι εγιά.
- ΠΑΠΑΣ Είνταν που σκέφτεσαι, λάλε.
- ΕΛΕΝΗ Επειδή εχαρτώσαμεν εν τζιαι σημαίνει πως δικαιούται το
κοπέλλιν να 'ρτει να στροντζυλοκάτσει έσσω μας. Τζείνος
έσσω του, η δική μας έσσω της ώσπου να παντρευτούν.
Άμα την πεθυμά, ας έρχεται να την ιβρίσκει τζιαι πάλε
πίσω έσσω του.
- ΠΑΠΑΣ Τζι αν παρεξηγηθούμε που τους συμπεθέρους;
- ΕΛΕΝΗ Γιατί να παρεξηγηθούμεν;

- ΠΑΠΑΣ   Γιατί συνήθως, άμα χαρτώννεις, ο γαμπρός έρχεται τζιαι μεινίσκει στο σπίτιν της χαρτωμένης. Αν του αρνηθούμεν εμείς, μπορεί να πουν τον λον τους.
- ΕΛΕΝΗ   Είντα λον να πουν;
- ΠΑΠΑΣ   Μπορεί να πουν πως είμαστιν τσιγγούνης τζι εν θέλουμεν να τραβούμεν τα έξοδα του.
- ΕΛΕΝΗ   Ό,τι θέλουν ας πουν. Εσού το είπες. Εμείς εν είμαστιν σαν τους άλλους. Τούτον εν παπαδόσπιτον. Αν οι άλλοι πρέπει να προσέχουν έναν, εμείς πρέπει να προσέχουμεν δέκα. Τζιαι για να μεν πουν τζιαι τον λον τους, που τα πρόσφορα που πκιάννεις πέμπουμεν τζιαι στους συμπεθε-θέρους.
- ΠΑΠΑΣ   Είδες, άμα θέλεις, πως κατεβάζεις ιδέες;
- ΕΛΕΝΗ   Είντα να κάμω. Τα χαρτωμένα θέλουσιν γλεπκειόν.

ΣΚΗΝΗ 2

(Μουσική).

- ANNOY Έεε μανά, λαλώ να πάω πάνω πον τα πεθθερικά μου σήμερα.
- ELENEH Είναι να πας να κάμεις;
- ANNOY Εσυφφωνήσαμεν με τον Κοκήν να πάμεν να φέρουμεν λλίες σπαλαθκιές, λλία μαζίά, να βρέθουνται να πυρώνουμεν τον φούρνον.
- ELENEH Πκοιου ιδέα ήταν; Δική σου οξά του Κοκή;
- ANNOY Του Κοκή.
- ELENEH Τζι εν για λλόου τους που θέλει τα κλαδκιά, αν εκατάλαβες, οξά για λλόου μας;
- ANNOY Έσειε για λλόου τους τζιαι για λλόου μας; Αν έχουμεν εμείς έχουν τζιαι τζείνοι. Τζι αν έχουν τζείνοι έχουμεν τζι εμείς.
- ELENEH Άκουσες κόρη την πεθθερά σου να λαλεί ότι χρειάζεται κλαδκιά;
- ANNOY Όι.
- ELENEH Άρα εν για λλόου μας που ενδιαφέρεται ο Κοκής.
- ANNOY Έτσι φαίνεται.
- ELENEH Ναι μα εμείς προχτές εφουρνίσαμεν. Τζι άμα χρειαστούμεν να ξαναφουρνίσουμεν πετασσούμαστιν τζιαι φέρουμεν κλαδκιά. Έν εν' ανάγκη να βάλλουμεν τον χαρτωμένον σου στον κόπον.
- ANNOY Εσού μου έμαθες την παροιμίαν.
- ELENEH Είναι παροιμίαν.
- ANNOY "Του φρενίμου το παιδίν πριν πεινάσει μαιριεύκει".
- ELENEH Εμείς ούτε πεινούμεν ούτε διψούμεν.
- ANNOY Να καρτερούμεν να μας λείψουν τα ψουμιά, για να πάμεν να φέρουμεν κλαδκιά για τον φούρνον;
- ELENEH Ούτε φον έχουμεν να μας λείψουν τα ψουμιά. Ας εν καλά οι χωρκανοί, εν έσειε γιορτήν που να μεν τη γιορτάζουν. Άμα πον να μας λείψουν τα πρόσφορα τζι εν να χρειαστεί να ξαναπυρώσουμεν τον φούρνον, ειδοποιάς τον Κοκήν.

- ANNOY Τζιαι τα κλαδικιά όσο να τα φέρεις κρούζουν;
- ELENEH Γιατί να μεν κρούσουν;
- ANNOY Να μεν μείνουν δικυο τρεις εβτομάδες μεσ' στην αυλήν να ξεράνουν, πού κρούζουν μάνα μου;
- ELENEH Τωρά μεσ' τούτον το καμίνιν ξύλα γλωρά κρούζουν όι κλαδικιά.
- ANNOY Καλά λαλείς, εχτός που τα κλαδικιά εν να θέλουμεν τζιαι ξύλα για την νισκιάν. Τζι αν τα κλαδικιά θέλουν εβτομάδες για να ξεράνουν, τα ξύλα θέλουν μήνες.
- ELENEH Τζιαι για την νισκιάν έχουμεν. Μια μπουτσιά φαΐν πον να μαιριέψουμεν πόσα ξυλούδκια εν να γρειαστούμεν.
- ANNOY Μόνο για τη μαιριγκάν θέλουμεν τα ξύλα;
- ELENEH Πού αλλού τα θέλουμεν καλό;
- ANNOY Εεε μάνα, μα ξισκοπίζεσαι; Είνταν τούτες οι κουβέντες που μου λαλείς;
- ELENEH Ξέρω πολλά καλά τζι είνταν που λαλώ τζι είνταν που κάμνω.
- ANNOY Ξέρεις πόσα ξύλα θέλουμεν την εβτομάδα, για να βράσουμεν αλουσίβα να πλύννουμεν τα ρούχα μας τζιαι να λουθούμεν τζιόλας;
- ELENEH Τζι εν να πέψουμεν το χαρτωμένον να μας φέρει ξύλα τζιαι κλαδικιά για να βράσουμεν αλουσίβαν;
- ANNOY Τζείνος εκαλέστηκεν. Εν τζιαι πέμπουμεν τον με το ζόριν.
- ELENEH Όπως εκαλέστηκεν να ξικαλεστεί.
- ANNOY Μα ένεν αντροπή;
- ELENEH Έχουμεν άλλες δουλειές σήμερα που προμουτεύκουν. Τα κλαδικιά τζιαι τα ξύλα παίρνουν πομονήν.
- ANNOY Είντα δουλειές έχουμεν;
- ELENEH Πικιάσε καθάρισε λλίον σιτάριν να το βράσουμεν να κάμουμεν πουρκούριν.
- ANNOY Το σιτάρι καθαρίζουμεν το τζιαι την νύχταν με το φως της λάμπας. Έν εν' ανάγκη να ποσκολιούμαστιν με το σιτάριν την ώραν της δουλειάς.

ΕΛΕΝΗ   Εν να σου πω καμιάν κουβένταν κόρη Αννού τζι εν να σε
πειράξει.

ΑΝΝΟΥ   Μα είντα σου 'φταιξα τωρά τζι αρρώνεις μου;

ΕΛΕΝΗ   Εν δουλειά δική σου κόρη να γυρίζεις μεσ' στα όρη τζιαι
τα παραρά για να φέρεις κλαδικιά τζιαι ξύλα;

ΑΝΝΟΥ   Εν με τον χαρτωμένον μου πον να πάω. Εν τζι εν να πάω
μόνη μου.

ΕΛΕΝΗ   Ούτε μόνη ούτε με τον χαρτωμένον.

ΑΝΝΟΥ   Εντάξει καλό. Να πάω να του πω πως έχω δουλειάν τζι αν
θέλει ας πάει μόνος του.

ΕΛΕΝΗ   Είδες είνταν πον να κάμεις!

ΑΝΝΟΥ   Τζι εν να του πω πως εν εσού που μ' έβαλες δουλειάν.

ΕΛΕΝΗ   Να του πεις.

ΣΚΗΝΗ 3

(Μουσική).

- ΕΛΕΝΗ   Να την αφήνω να πάει με τον χαρτωμένον ακούεις τζι εσού, να φέρουν σπαλαθκιές τζιαι μαζιά για τον φούρνον. Άλλην δουλειάν εν έχουν να κάμουν! Έλα, αφορμή βοήθα μου!
- ΠΑΠΑΣ   Τον τζιαιρόν που σου λάλουν να 'σιεις την έννοιαν τους έβκαλλες με παράξενον!
- ΕΛΕΝΗ   Είνταν που κατεβάζει ο νους του πλασμάτου, ας εν τζιαι ρώκολος, για να κάμει το δικόν του!
- ΠΑΠΑΣ   Έσιει ρώκολους τωρά; Είσιεν μιαν φοράν τζι έναν τζιαιρόν. Τωρά ο κόσμος γεννιέται με την πονηράν.
- ΕΛΕΝΗ   Ετόλμουν εγώ να πω της μάνας μου να μ' αφήκει να πάω μόνη μου μιτά σου μεσ' στα όρη;
- ΠΑΠΑΣ   Εεε καλάν, είπαμεν να πούμεν μα όι να παριστάννουμεν τζιαι τες αθώες περιστερές. Εν μιαν τζιαι δκυο που ξικόψαμεν τζι έσσω τζι έξω τζιαι μεσ' στα όρη τζιαι μεσ' στες ποταμοσιές!
- ΕΛΕΝΗ   Μα εμείς είχαμεν τον νουν μας. Μα τους τωρασινούς ο νους του εν που πάνω που την τζιεφαλήν τους.
- ΠΑΠΑΣ   Έσιεις δίκαιον.
- ΕΛΕΝΗ   Τζι εμείς στο κάτω κάτω εν ενδιαφέραμεν που τον άλλον κόσμον. Οι γονιοί μας ούτε παπάες ήταν, ούτε ψαλτάες, ούτε καντηλανάφτες. Μα τωρά με το σχήμα σου πρέπει να 'χουμεν τ' αμμάδκια μας δεκατέσσερα. Εσού το είπες. Εξίχασες;
- ΠΑΠΑΣ   Τζιαι να θέλω ξιχάννω; Θώρε τα γένια μου!... Κρέμμουνται ως τ' αρφάλι μου.

ΣΚΗΝΗ 4

(Μουσική).

- ANNOY Εεεεε μανάααα.
- ELENIH Εεεε, είντα γρειάστης πάλε;
- ANNOY Τίποτε.
- ELENIH Αφού εν θέλεις τίποτε, είντα μου φωνάζεις; Για να μάθεις τ' όνομα μου;
- ANNOY Αφού σου συντυχάννω τζιαι θυμώννεις, καλλίτερα να κλειστομαίω.
- ELENIH Λάλε, είντα θέλεις.
- ANNOY Τίποτε.
- ELENIH Ας εν καλά το γινάτι σου.
- ANNOY (Παύση). Είπα να πάω νάκκον τζει πάνω στην πεθθερά μου αμμά καλλίτερα να κάτσω δαμαί που κάθομαι παρά να ακούω τα πομούσουρα σου.
- ELENIH Είντα πομούσουρα κόρη τζει εν αντρέπεσαι;
- ANNOY Γιατί πότε δοτζίμασα να βκω της πόρτας τζιαι να μεν μου ψάλλεις τον εξάψαλμον;
- ELENIH Να μεν ιξέρω κόρη πού πάεις τζιαι πού έρχεσαι;
- ANNOY Δήσε με πάνω στη ζώστρα σου, να σου κλουθά όπως κλουθά την αίγιαν το μαρτίν.
- ELENIH Έχω σε δημμένην πάνω μου κόρη;
- ANNOY Τούτον έμεινεν να κάμεις.
- ELENIH Είντα χρειάστηρες κόρη τζιαι θέλεις τωρά να πάεις εις την πεθθερά σου; Εν ώρα να πάεις εις την πεθθερά σου; Θώρε, άρκεψεν να σιγράζει.
- ANNOY Εν να με κλέψουν; Εν που μεσ' στην μέσην του χωρκού πον να ρέξω. Εν τζει εν να βκω μεσ' στ' ακάμωτα.
- ELENIH Το πρωίν κόρη επήες εις την πεθθερά σου. Τωρά είντα να πας να κάμεις;
- ANNOY Εν θέλω να πάω.
- ELENIH Αν θέλει ο χαρτωμένος σου να σε δει, ας έρτει έσσω μας, όπως κάμνουν τζει οι άλλοι. Πού εξανάκουσες να πηαιννει η χαρτωμένη στο σπίτιν του χαρτωμένου;

- ANNOY Ούτε έσσω μας μπορεί να με δει πκιον, ούτε έξω μας.
- ELENEH Είνταν που είπες κόρη;
- ANNOY Τζείνον π' άκουσες.
- ELENEH Γιατί κάθε φοράν που έρχεται, στέκεται τζι ένας που πανωθκιόν μας σαν το χάρον.
- ELENEH Πκοιον είδες κόρη μου να στέκεται πανωθκιόν σας;
- ANNOY Πότε εσού, πότε ο τζύρης μου, πότε ο παππούς μου, πότε η στετέ μου. Σαν να 'σαστιν ούλλοι δασκαλεμένοι. Νομί-
ζεις είμαι μαννή τζι εν καταλαβαίννω;
- ELENEH Τζι αν έτυχεν κόρη να 'μαστιν δίπλα σας, κολιούμεν σας να σε δει τζιαί να τον δεις;
- ANNOY Αλλά λλίον εν να τον θωρώ με το τηλεσκοπίον.
- ELENEH Είντα λοής εν να τον θωρείς κόρη!
- ANNOY Τίποτε.
- ELENEH Τη γλώσσαν που καταλαβαίννω να μου συντυχάννεις, για να ξέρω να σου απαντώ τζιαί να σε βάλλω στην θέσιν σου.
- ANNOY Τζι άλλον να με βάλλεις εις την θέσιν μου; Παλλούκωσ' με να ησυχάσω. Σαν κάμνουν τζιαί στα χτηνά.
- ELENEH Ωωωω εν πολλά φαίνεται τα παράπονα πο 'σιεις που λλόου μου.
- ANNOY Ποτέ να 'χω παράπονα!
- ELENEH Πε τα, ακούω, να δω αν έσιεις δίκαιον.
- ANNOY Γιατί εν μιαν τζιαί δκνο που σου τα είπα;
- ELENEH Να αφήκουμεν τον χαρωτόμενον να 'ρκεται να τζοιμάται έσσω μας!
- ANNOY Θέλετε αφήστε τον, θέλετε μεν τον αφήκετε. Εμέναν εν με κόφτει. Μα εν ιξέρω είντα να του πω κάθε φοράν που με ρωτά;
- ELENEH Ώστε ρωτά σε. Τζι είντα σε ρωτά δηλαδή;
- ANNOY Εν μου έχουν εμπιστοσύνην οι γονιοί σου λαλεί μου, τζι έσειε τωρά σκοντόν έναν μήναν που 'μαστιν χαρωτόμενοι, τζι εν με καλέσασιν μιαν νύχταν να τζοιμηθώ κοντά σας;
- ELENEH Τζι είντα του απάντησες;
- ANNOY Είντα να του απαντήσω;

- ELENIH Εν ιξέρεις την απάντησιν;
 ANNOY Όι, εν την ιξέρω.
 ELENIH Το σπίτι μου εν παπαδόσπιτον έπρεπε να του πεις τζι ούλλος ο κόσμος έσειε το στο μμάτιν. Τζι εμείς πρέπει να δικιούμεν το καλόν παράδειγμαν.
 ANNOY Να του το πεις εσού.
 ELENIH Άμα μ' ερωτήσει εμέναν ξέρω να του απαντήσω.
 ANNOY Πέρκι νευριάσει τζιόλας τζιαι ξαπολύσει με, να ησυχάσει τζιαι τζείνος να ησυχάσω τζι εγιώ.
 ELENIH Πόθθεν να ησυχάσετε κόρη τζι εν αντρέπεσαι τζιαι λαλείς έτσι λόγια;
 ANNOY Που λλόου σας.
 ELENIH Που λλόου μας!
 ANNOY Ναι που λλόου σας. Γιατί εγιώ εν λοαρκάζομαι πως εχαρτάθηκα! Εν λοαρκάζομαι μεσ' στους χαρτωμένους!
 ELENIH Είνταν που λοαρκάζεσαι καλό;
 ANNOY Πως εμπήκα σε μοναστήριν καλορκά.
 ΠΑΠΑΣ (Φωνάζει απέξω). Εεεε παπαδικιάααα.
 ELENIH Άκου τον τζύρην σου πο 'ρκεται τζιαι πε του τα παράπονά σου. Εγιώ εβαρέθηκα πκιον να σε ακούω. Κάμε καλά μιτά του.
 ΠΑΠΑΣ Γεια σας. Είντα κάμνετε;
 ELENIH Άκου να σου πω, εγιώ εβαρέθηκα πκιον να την ακούω να παραπονιέται. Θέλω να κάμεις έναν έλεος με τουν' την ιστορίαν.
 ΠΑΠΑΣ Πκιοιαν πο ούλλες;
 ELENIH Πεί χαλί τζιαι καλά να 'ρκεται ο χαρτωμένος να τζοιμάται έσσω μας.
 ΠΑΠΑΣ Εν δική σου ιδέα κόρη οξά δική του;
 ANNOY Εμένα εν με νοιάζει. Θέλει ας έρτει θέλει ας μεν έρτει. Μα αντρέπουμαι που τον κόσμο πκιον.
 ΠΑΠΑΣ Που τον κόσμο ν' αντραπείς, αν ισπιτώσουμεν τον χαρτωμένον σαν να 'ταν σσώγαμπρος.
 ANNOY Ο κόσμος τωρά σχολιάζει μας περίτου.

ΠΑΠΑΣ	Τζιαι πού το ξέρεις;
ANNOY	Ακούω μισόλοα, γελούδκια, χαχχανούδκια που πίσω που την πλάτη μου. Εν τζι είμαι μαννή. Καταλαβαίνω.
ΠΑΠΑΣ	Του κόσμου τούτη εν η δουλειά του. Να κάμνει χάζιν. Αλί σε τζείνον που τους βάλλει φτιν.
ANNOY	Γιατί εν ισχολιάζουν τζιαι τους άλλους;
ΠΑΠΑΣ	Εν τους καλλίτερους τους που σχολιάζουν, επειδή τους αζουλεύκουν. Όι τους σιειρόττερους τους. Είντα να πεις για τον καταύσιεμμένον, τον κιιλίντζιηρον;
ANNOY	(Σιγά). Ούλλοι εν καταύσιεμμένοι, εχτός που λλόου μας!
ΠΑΠΑΣ	Είνταν που είπες;
ANNOY	Τίποτε.
ΠΑΠΑΣ	Κάλλιον να σε σχολιάζουν τζιαι να σε εχτιμούν, παρά να μεν τους ινοιάζει είτε ζιεις είτε πεθάνεις.
ΕΛΕΝΗ	Μα τωρά πιστεύκεις πως εν τούτη η έννοια της; Αν μας σχολιάζουν ή όι; Τζιαι κάθεσαι τζιαι διás της εξηγήσεις!
ΠΑΠΑΣ	Πκοια εν η έννοια της καλό;
ΕΛΕΝΗ	Θέλεις παπάν να σου το πει; Εν το καταλαβαίνεις μόνος σου; Να βρέθεται συχνόττερα με τον χαρτωμένον.
ΠΑΠΑΣ	Έτο είπαμεν, με την βοήθειαν του Θεού σ' ένα χρόνον να κανονιστούμεν να παντρέψουμεν.
ANNOY	(Χαμηλόφωνα). Κάτσε γάρε ψόφα ώσπου να βκει το τσιαϊρι.
ΠΑΠΑΣ	Είνταν που 'πες!
ANNOY	Τίποτε.
ΠΑΠΑΣ	Τον έναν μήναν εφάμεν το. Εμείναν έντεκα. Είνταν οι έντεκα μήνες κοντά σε μια ζωή;
ΕΛΕΝΗ	Καλά σου λαλεί ο τζύρης σου. Στο κάτω κάτω δε τζιαι την καλήν πλευράν της κατάστασης. Όσον περίτου πεθυμήσει ο ένας τον άλλον, τόσον περίτου θα αγαπκιέστε παντρεμένοι.
ANNOY	Μα θαρκέσαι είμαι μωρόν τζιαι περιπαίζεις με;

- ΕΛΕΝΗ   Εν σοβαρά που σου λαλώ. Να μας ακούεις εμάς πο 'χουμεν
πειράν. Γιατί επεράσαμεν τα τζι εμείς τούτα ούλλα.
Ήμαστιν τζι εμείς νέοι τζιαι ξέρουμεν.
- ΑΝΝΟΥ   Ξέρετε οξά εξιχάσετε;
- ΕΛΕΝΗ   Θαρκέσαι εκατέβηκες στη γην με το καλαθουρούϊν;
Αγαπηθήκαμεν τζι εμείς. Αγαπηθήκαμεν τζιαι αγαπκιού-
μαστιν.
- ΑΝΝΟΥ   Εσάς εκάμναν σας έτσι οι γονιοί σας;
- ΕΛΕΝΗ   Εεε ναι, βέβαια εκάμναν μας, επαραντζιέλλαν μας. Αν δεν
παραντζείλουν οι γονιοί των παιδικιών, πκοιοι εν να τους
παραντζείλουν;
- ΑΝΝΟΥ   Άλλον η παραντζιελιά τζι άλλον να μεν αφήνουν τον έναν
να δει τον άλλον.
- ΕΛΕΝΗ   Εν σας αφήνουμεν κόρη να βροθείτε;
- ΑΝΝΟΥ   Στη χάσιν τζιαι στην φέξιν.
- ΕΛΕΝΗ   Στη χάσιν τζιαι στην φέξιν!
- ΑΝΝΟΥ   Ναι στη χάσιν τζιαι στην φέξιν.
- ΠΑΠΑΣ   Εντάξει κόρη, πε μας εσού είντα θέλεις να κάμουμεν.
- ΑΝΝΟΥ   Ό,τι κάμνει ο κόσμος ούλλος.
- ΕΛΕΝΗ   Ξαναλαλώ σου το. Εμείς εν είμαστιν σαν τους άλλους.
- ΑΝΝΟΥ   (Σιγά). Τούτον εν το μαράζι μου.
- ΠΑΠΑΣ   Πε μας κόρη είνταν που θέλεις;
- ΑΝΝΟΥ   Εσάς ο νους σας πάει στο κακόν. Μα έν εν' τζείνον που
σκέφτομαι εγιώ.
- ΠΑΠΑΣ   Είνταν που σκέφτεσαι.
- ΑΝΝΟΥ   Πρώτα πρώτα είπα σας να μεν μας σχολιάζει ο κόσμος.
- ΕΛΕΝΗ   Πάρακατω, τούτον είπες μας το.
- ΑΝΝΟΥ   Τζι ύστερα, εν λογικόν να θωρώ τον χαρτωμένον μου στα
κλεφτά; Ενώ αν έρτει να μεινίσκει δαμαί κοντά μας εν να
βρισκούμαστιν τακτικά, εν να κουβεντιάζουμεν.
- ΕΛΕΝΗ   Τζιαι πρέπει να τζοιμάται έσσω μας για να κουβεντιάζετε;
Πρώτην φοράν ακούω να κουβεντιάζουν την ώραν που
τζοιμούνται;
- ΑΝΝΟΥ   Αν εν για να με περιπαίζεις, αλλάξετε κουβένταν.

- ΠΑΠΑΣ Συνέχισε.
- ANNOY Έρχεται, κάμνει μας ιτά τζια φεύκει. Αφού άρχεφεν να αντρέπεται τζι ο ίδιος πκιον που τους γονιούς του.
- ΠΑΠΑΣ Εντάξει κόρη, εντάξει. Πε του να 'ρχεται να μεινίσκει Σάββατο νύχτα δακάτω κοντά μας.
- ANNOY Μα μόνον Σάββατον;
- ΠΑΠΑΣ Το Σάββατο που 'μαστιν αδικιασεροί να τον περιποιούμαστιν.
- ANNOY Είντα περιποίηση θέλει ο Κοκή; Έτο, ό,τι τρώμεν εμείς εν να τρώει τζια τζείνος.
- ΕΛΕΝΗ Εν μόνον φαϊν κόρη που θέλει ο άδρωπος;
- ANNOY Είνταν που θέλει καλό;
- ΕΛΕΝΗ Θέλει τζια το ποτόν του, θέλει τζια τον καφέν του, θέλει τζια το πλύμμαν του, τζια το σιέρωμαν του, θέλει τζια το λούμαν του, τζια το ξιούρισμαν του, θέλει τζια το πογιάτισμαν των παπουτσιών του.
- ANNOY Τούτα ούλλα μπορεί να τα κάμνει τζι έσσω του.
- ΕΛΕΝΗ Τζι εν σωστό να τζοιμάται έσσω μας τζια να πηαίννει έσσω του να λούννεται κόρη;
- ANNOY Ξέρω τζι εγιώ.
- ΕΛΕΝΗ Είνταν που ξέρεις καλό;
- ANNOY Γιατί εμείς λουννούμαστιν κάθε μέρα;
- ΕΛΕΝΗ Έστω τζια μιαν φοράν την εβτομάδαν εν να πκιάεις να άφεις λλίες σπαλαθκιές, να βράσεις λλίην αλουσίβαν τζια να του γείρεις να λουθει ασ εν τζια που την μέσην τζια πάνω.
- ANNOY Μα εγιώ!
- ΕΛΕΝΗ Πκιοις εν να το κάμει καλό; Ο τζύρης σου οξά εγιώ;
- ANNOY Έσσω του πκιοις του γείρνει;
- ΕΛΕΝΗ Ήρτες πόσσω σου τωρά. Άλλον το έσσω του τζι άλλον το σπίτιν της χαρτωμένης. Στο σπίτιν της νύφης ο γαμπρός εν βασιλιάς. Έσει απαιτήσεις.
- ANNOY Φαίνεται εν εκαταλάβετε καλά τον Κοκήν.

- ΠΑΠΑΣ Τέλος πάντων. Τα πολλά λόγια εν φτώχεια. Πε του να 'ρκεται να τζοιμάται δακάτω κοντά μας κάθε Σάββατο.
- ANNOY Να του πω να μεινίσκει τζιαι την Κυριακήν.
- ΠΑΠΑΣ Άτε τζιαι την Κυριακήν κόρη.
- ANNOY Μα πε μου έχασες τον παπά;
- ΠΑΠΑΣ Ξέρω γιω είντα κάμνω. Άτε κόρη πήαινε να κάμεις τες δουλειές σου τζι εγιώ τον λον μου εν τον παίρνω πίσω.
- ANNOY (Φεύγοντας). Καλά.
- ΕΛΕΝΗ Εν να σε βάλω να κάτσεις να τους γλέπεις.
- ΠΑΠΑΣ Ο Παπάς κάμνει τον λοαρκασμόν του.
- ΕΛΕΝΗ Είντα λοαρκάζεις αν επιτρέπεται;
- ΠΑΠΑΣ Σαββατοκυρίακα είμαστιν αδικιασεροί. Ένας που ούλλους εν να 'χουμεν την έννοιαν.

ΣΚΗΝΗ 5

(Ακούεται κάτι σαν κάπνισμα ξύλων. Η Αννού φουά).

- ΚΟΚΗΣ Παραίτα μάνα μου είπα σου. Έν εν' ανάγκη να κάτσεις ν' άψεις λαμπρόν για να βράσεις νερόν να λουθώ.
- ANNOY Γιατί Κοκή μου εν να μείνεις άλουτος Σάββατον ημέρα;
- ΚΟΚΗΣ Πάω τζει πάνω στη μάνα μου τζιαι λούννομαι, που είμαι μαθημένος τζι έχω τζιαι τα ταιρκαστά μου.
- ANNOY Ό,τι χρειάζεται έχουμεν το τζι εμείς. Τζιαι αλουσίβαν έχουμεν τζιαι σαπούνιν έχουμεν τζιαι ττόρον να σφοντζι-στεις έχουμεν.
- ΚΟΚΗΣ Εν να κοτσιηνίσουν τ' αμμάδκια σου που τους καπνούς μάνα μου, φύσα-φύσα ν' άψεις το λαμπρόν.
- ANNOY Γιατί είμαι αμάθητη Κοκή μου; Περνά μέρα που να μεν άψω το λαμπρόν; Εγιώ είμαι που μαιριεύω κάθε μέρα.
- ΚΟΚΗΣ Τζι ύστερα, πού να κάτσω μάνα μου τζιαι πού να σταθώ; Εν να λουθώ δαμαί μεσ' στην μέσην της αυλής;
- ANNOY Έσσω σου πού λούννεσαι Κοκή μου;
- ΚΟΚΗΣ Βάλλω το πανιούϊν μεσ' στο σταύλον τζιαι στέκομαι μέσα.
- ANNOY Τζιαι σταύλον έχουμεν έσσω μας τζιαι πανιούϊν.
- ΚΟΚΗΣ Ναι, μα πκοιος εν να μου γείρνει νερόν τζιαι να μου τρίψει νάγκκον την ράσιην μου;
- ANNOY Εγιώ Κοκή μου.
- ΚΟΚΗΣ Μα εν να σ' αφήρει η μάνα σου;
- ANNOY Ντα εν τζείνη που μου είπεν.
- ΚΟΚΗΣ Άμα εν έτσι καλό εν έχω ένστασιν. Μα σήκου που τζιαμαί τζιαι συμπάλλω γιω τα ξύλα. Εν κρίμαν τ' αμματούδκια σου να κοτσιηνίσουν που τους καπνούς.
- ANNOY Να ββάλεις τα ρούχα σου που την μέσην τζιαι πάνω είπε μου τζιαι να σου γείρω να λουθείς.
- ΚΟΚΗΣ Που την μέσην τζιαι πάνω!
- ANNOY Ναι.
- ΚΟΚΗΣ Μα να σταθώ μάνα μου με τη βράκαν τζιαι με τες ποϊνες μεσ' στο πανιούϊν τζιαι να γείρνεις νερόν που πάνω;

- ANNOY Να σταθείς πο 'ξω τζιαι να σσιύψεις την ράσιην σου που πάνω που το πανιούϊν, για να τρέχουν τα νερά μέσα.
- KOKHS Μα να λουθώ μόνον που την μέσην τζιαι πάνω;
- ANNOY Έτσι είπεν η μάνα μου.
- KOKHS Η μάνα σου λούννεται μόνον που την μέσην τζιαι πάνω;
- ANNOY Πού θέλεις να ξέρω;
- KOKHS Εσου λούννεσαι μόνον που την μέσην τζιαι πάνω;
- ANNOY Μα εγιώ είμαι γεναίκα. Λούννουμαι μόνη μου.
- KOKHS Εγιώ είμαι χωλός να λουθώ μόνος μου;
- ANNOY Ξέρω τζι εγιώ. Έτσι μου είπεν η μάνα μου.
- KOKHS Τέλος πάντων, για να λαλεί η μάνα σου κάτι θα ξέρει.
- ANNOY Καλά λαλείς. Άτε, άρχεψεν να γλιένει το νερό. Να μεν το αφήνουμεν να κάψει τζιαι να θέλουμεν να το πιντώνουμεν.
- KOKHS Πετάχτου φερ' τα χρειαζούμενα τζι έχω γιω την έννοιαν του.
- ANNOY (Φεύγοντας). Πάω Κοκή μου πάω.
- KOKHS (Μονολογώντας). Εν καλή ιστορία τούτη. Να μου γείρνει να λούννουμαι ακούεις τζι εσου. Είντα λοής τζι επαράντζειλεν της το η μάνα της; Μέμπα τζι εν εκατάλαβεν καλά; Πέρκι μας ιβκεί σε καλό. (Φυσά). Να του φυσήσω να χογλάσει αν εν δυνατόν. Να του πιντώσουμεν να πολλύνει. Ώσπου έσει νερόν εν να μου γείρνει. Είντα να κάμει.
- ELENIH (Φωνάζει). Πού το παίρνεις κόρη το πανιούϊν;
- ANNOY Εν να λουθεί ο Κοκής μανά.
- ELENIH Τζιαι θέλει πανιούϊν να λουθεί;
- ANNOY Τζιαι πού να τρέχουν τα νερά;
- ELENIH Που δαμαί να πάσιν κάτω.
- ANNOY Μα εν να λουθει μεσ' στην μέση της αυλής;
- ELENIH Γιατ' εν να τιτσιρωθεί τζι αντρέπεσαι;
- ANNOY Είπαμεν να πάρουμεν το πανιούϊν μεσ' στον σταύλον τζιαι να σσιύψει την ράσιην του που πάνω να του γέρνω.
- ELENIH Παραιτάτε κόρη μου για τ' όνομαν του Θεού.
- ANNOY Μα έτσι κάμνει έσσω του.

- ΕΛΕΝΗ Άλλον το έσσω του τζι άλλον το έσσω μας.
- ΑΝΝΟΥ Τζιαι τζείνον σπίτιν του τζιαι τούτο σπίτιν του.
- ΕΛΕΝΗ Ναι μα τα χτηνά μας εν διαφορετικά.
- ΑΝΝΟΥ Εν εκατάλαβα.
- ΕΛΕΝΗ Το γαούριν μας εμάς εν χουιλίτικον. Αν ιμπίετε μεσ' στον σταύλον με τούτα ούλλα τα σινακλίκκια τζιαι δει τα το χτηνόν τζιαι φαράσει, εν θα σας δώκει καμιάν κλωτσιάν τζιαι να σας αφήκει μη κακόν ανάπηρους!
- ΑΝΝΟΥ Ββάλλουμεν το έξω το γαούρι. Δήννουμεν το μεσ' στην αυλήν.
- ΕΛΕΝΗ Το γαούριν εν καλά τζιαμαί πο 'νει.
- ΑΝΝΟΥ Μασα...
- ΕΛΕΝΗ Ούτε μάααα ούτε ξιμάααα.
- ΚΟΚΗΣ (Φωνάζει). Αννού μου, ξέρει για να λαλεί η μάνα σου.
- ΕΛΕΝΗ Δαμαί γιε μου, δαμαί πο 'σιει τζιαι κατάτροχον. Καλό να ιμπίετε μεσ' στον σταύλον να κάμετε λίμνη τζιαι να πκιάννουμεν ποϊνάρακα για να μπούμεν έσσω! Τζιαι του πεθθερού σου δαμαί τού γείρωνω τζιαι λούννεται.

ΣΚΗΝΗ 6

(Μουσική).

- ΚΟΚΗΣ Ουφφφ, ουφφφφφ.
- ANNOY Είναι 'σαις Κοκή μου τζι αναστενάξεις;
- ΚΟΚΗΣ Τίποτε.
- ANNOY Είναι λοής τίποτε. Αφού ακούω σε.
- ΚΟΚΗΣ Ουφφφφφ.
- ANNOY Έφταιξα σου εγιά τίποτε;
- ΚΟΚΗΣ Όι μάνα μου, εν έχω παράπονον που λλόου σου.
- ANNOY Που πκοιον έσαις παράπονον καλό;
- ΚΟΚΗΣ Έτο σκέφτομαι πως εν άδικα που 'ρτα τζιαι μεινίσκω δακάτω έσσω σου.
- ANNOY Γιατί άδικα Κοκή μου;
- ΚΟΚΗΣ Είτε έσσω μου μεινίσκω είτε έσσω σου το ίδιον κάμνει.
- ANNOY Μα γιατί Κοκή μου; Εν σ' αρέσκει που σε φροντίζω, που σου μαιρεύκω, που σου πλυννίσκω, που σε σιερώννω;
- ΚΟΚΗΣ Μα θαρκέσαι μάνα μου, εν για τη μαιριγκάν τζιαι για το πλύμμαν πο 'θελα να 'ρτω να μεινίσκω κοντά σας;
- ANNOY Τζιαι για να σε θωρώ τζιαι να με θωρείς περιτον.
- ΚΟΚΗΣ Αλλά λλίον εν θα μας αφήνουν ούτε να θωρούμεν ο ένας τον άλλον μάνα μου.
- ANNOY Που πκοιον έσαις παράπονον Κοκή μου;
- ΚΟΚΗΣ Που ούλλους. Ρωτώ σε τζιαι πε μου την αλήθειαν. Πότε τα καταφέραμε να βρεθούμεν έστω τζιαι μιαν φοράν μόνοι μας, χωρίς να 'χουμεν κάπκοιον να μας γλέπει; Πότε τη μάνα σου, πότε τον τζύρη σου, πότε τη στετέ σου, πότε τον παππού σου, πότε τη θκειά σου, πότε τα ανίψια σου!
- ANNOY Αγαπούν μας Κοκή μου. Θέλουν να μας θωρούν.
- ΚΟΚΗΣ Ας μας αγαπούσαν λλιότερον. Απορώ πκοιος τους δασκαλεύκει. Εν να σε φάω, αν μας αφήκουν τζιαι νάκκον μόνους μας;
- ANNOY Καταλαβαίννω Κοκή μου. Όμως μεν μαραζώννεις. Έτο ο τζιαιρός περνά. Σε έξι μήνες θα παντρευτούμεν με το καλόν τζι εν θα 'χουμεν κανέναν μεσ' στα πόδια μας.

- ΚΟΚΗΣ Εσέναν αρέσκει σου έτσι που είμαστιν;
- ANNOY Εγιά είμαι ευκαριστημένη τζιαι μόνον που σε θωρώ.
- ΚΟΚΗΣ Μα εγιά εν είμαι.
- ANNOY Γιατί μάνα μου;
- ΚΟΚΗΣ Γιατί πόμακρα Αννού μου εθώρουν σε τζιαι πριν να χαρτωθούμεν. Γίνεται να μεινίσκω τωρά σκοντόν δκυο μήγες έσσω σας τζιαι να μεν καταφέρω να πκιάω ούτε το σιερούϊν σου;
- ANNOY Είντα να κάμουμεν Κοκή μου; Ο τζύρης μου εν παπάς, η μάνα μου εν παπαδικιά...
- ΚΟΚΗΣ Τζι εσού παπαιοκόρη!
- ANNOY Έτσι ξέρουν, έτσι κάμουν.
- ΚΟΚΗΣ Πρέπει να σκεφτούμεν να βρούμεν κανέναν τρόπον Αννού μου να τους γελάσουμεν να μείνουμεν τζιαι νάκκον μόνοι μας.
- ANNOY Έσιεις τίποτε υπόψη σου;
- ΚΟΚΗΣ Εσού;
- ANNOY Εγιά 'ν έχω. Φοούμαι τζιαι μόνο να σκεφτώ έτσι δουλειά.
- ΚΟΚΗΣ Άκου να σου πω, μεν φοάσαι τίποτε. Κανένας εν θα πάρει μυρωδικιάν.
- ANNOY Εν δυνατόν;
- ΚΟΚΗΣ Τη νύχταν που τζοιμούνται να σηκώννεσαι σιγά-σιγά πάνω στες μούττες των ποδικιών σου τζιαι να βκαίννεις έξω στην αυλήν. Εγιά εν να 'μαι δαμαί να σε καρτερώ.
- ANNOY Τζι αν ιξυπνήσουν τζι εύρουν μας;
- ΚΟΚΗΣ Πού να ξυπνήσουν μάνα μου; Ούλλη μέρα θωρείς τους. Κατασκοτώνουνται που την δουλειάν. Άμα ππέσουν την νύχταν τζοιμούνται σαν τους πεθαμμένους.
- ANNOY Μα οι γέροι, ο παππούς μου τζι η στετέ μου ούλλη μέρα μισοτζοιμούνται πασ' στην τσαέραν τζι ούλλη νύχταν λαοτζοιμούνται μεσ' στο κρεβάτιν.
- ΚΟΚΗΣ Πού εν ν' ακούσουν ο παππούς σου τζι η στετέ σου; Ξέρεις το πως τ' αφκιά τους εν περήφανα!

- ANNOY Τζι αν ποτζοιμηθώ τζι εγιά; Να μείνεις όξυπνος άδικα να με καρτεράς;
- KOKHΣ Κάλλιο να σε καρτερώ ας εν τζι άδικα, παρά να γυρίζω μεσ' στο κρεβάτιν μου τζιαι να σε σκέφτομαι.
- ANNOY Έτσι παθαίνεις τες νύχτες Κοκή μου;
- KOKHΣ Γιατί θαρκέσαι χωρεί με το κρεβάτι μου; Αν δεν αντρέπουν έθεν να βκαίννω να ξαπλώνω μέσα στην αυλήν, ή πασ' στα δώματα, να με ραντίζει η νοθκιά πέρκιμον βρίσκω αναπαμόν.
- ANNOY Λυπούμαι σε Κοκή μου. Είσαι κρίμα να υποφέρεις.
- KOKHΣ Αν με λυπάσαι εν να 'βρεις τρόπον να τους γελάσεις.
- ANNOY Μα πότε;
- KOKHΣ Πόψε τζιόλας.
- ANNOY Πόψε!
- KOKHΣ Ναι πόψε. Εν ιξέρω, εν που συντύχαμεν, νομίζω εν θ' αντέξω ώσπου να βρεθούμεν μόνοι μας. Γιατί άρκοψες τζι όι πόψε;
- ANNOY Καλά, θα προσπαθήσω.

ΣΚΗΝΗ 7

(Κόκορας. Ροχαλητό. Τριξίμο κρεβατιού. Τριξίμο πόρτας).

- ΕΛΕΝΗ Εεεε παπάααα. (Ροχαλητό). Εεεε παπάααα. Εεε παπάααα.
- ΑΝΝΟΥ (Χαμηλόφωνα). Παναγία μου εξυπνήσασιν.
- ΕΛΕΝΗ Εεεε παπάαα.
- ΠΑΠΑΣ Ναι, είντα θέλεις;
- ΕΛΕΝΗ Ξύπνα καλέ.
- ΠΑΠΑΣ Είντα συμβαίνει;
- ΕΛΕΝΗ Σαν ν' άκουσα την πόρταν να τριξει.
- ΠΑΠΑΣ Εν όρομαν που θώρες φαίνεται.
- ΕΛΕΝΗ Σήκου πάνω να δούμεν. Εν κανένα χτηνόν τζι εξαπολύθηκεν, εν αέρας τζιαι φυσά τζιαι παίρνει την τζιαι φέρνει την...
- ΑΝΝΟΥ (Χαμηλόφωνα). Παναγία μου εν να σηκωθούσιν.
- ΠΑΠΑΣ Τωρά ακούεις αέραν καλέ;
- ΕΛΕΝΗ Τωρά όι, εν ακούω.
- ΠΑΠΑΣ Ππέσε καλό τζιαι κρύψε να τζοιμηθούμεν.
- ΕΛΕΝΗ Αφού εν σηκώννεσαι εσού, να σηκωθώ εγιώ. Μπορώ που δα τζιαι δα να τζοιμηθώ με την έννοιαν;
- ΑΝΝΟΥ Εεεε, μεν έσιεις έννοιαν. Εγιώ είμαι μανά.
- ΕΛΕΝΗ Εσού είσαι κόρη;
- ΑΝΝΟΥ Ναι, εγιώ είμαι.
- ΕΛΕΝΗ Είντα 'παθες τζι εσηκώθης;
- ΑΝΝΟΥ Εν έχω ύπνον.
- ΕΛΕΝΗ Τζιαι γιατ' εν συντυχάννεις τόσην ώραν που μας ακούεις;
- ΑΝΝΟΥ Είπα να με σας φαράσω.
- ΕΛΕΝΗ Τζιαι πού ελάμνησες να πάεις;
- ΑΝΝΟΥ Πούποτε.
- ΕΛΕΝΗ Αφού άκουσα την πόρταν να τριξει.
- ΑΝΝΟΥ Άνοιξα την να μου δώκει νάκκον ο αέρας.
- ΕΛΕΝΗ Νιώθεις στενοχωριάν κόρη;
- ΑΝΝΟΥ Όι όι, μπορεί να 'ν που την πυράν.

ΕΛΕΝΗ Είσαι σίγουρη; Είσαι καλά;
ΑΝΝΟΥ Ναι.
ΕΛΕΝΗ Πέπεσε τζιαι κράννοιξε νάκκον το παναθύρι να σου φυσά, σαν κάμνουμεν τζι εγιώ τζι ο τζύρης σου.
ΑΝΝΟΥ Καλά.
ΕΛΕΝΗ Γείρε τζιαι λλίον νερόν τζιαι νίφτου να δροσιστείς.
ΠΑΠΑΣ Εεεε, εν τζι αφήννετε με να τζοιμηθώ.
ΕΛΕΝΗ Πέπεσε τζιαι σιώπα. Πού εσηκώθης τζι ελάμνησες;
ΠΑΠΑΣ Όπου θέλω.
ΕΛΕΝΗ Νιώθες τζι εσού στενοχωρίαν;
ΠΑΠΑΣ Μιαν τζι εξύπνησα, να πάω προς νερού μου.

ΣΚΗΝΗ 8

(Σύντομο μουσικό πέρασμα).

ΚΟΚΗΣ (Μονολογεί στην αυλή). Άραγες εποτξοιμήθηκην τζιαι καρτερώ την άδικα; Μα εν δυνατόν; Αφού εσυμφωνήσαμε. Μέμπα τζι εν εκατάλαβεν καλά; Εχτός τζι αν την επήραν μυρωδιάν... (Τριξιμο πόρτας). Μα, άκου την πόρταν π' αννοιει. Επί τέλους. Δόξα σοι ο Θεός που τα κατάφερεν. Μα πού ελάμνησεν τζιαι πάει κατά κάτω στην αυλήν; Έσειε δίκαιον, όσον πκιο μακριά τόσον το καλλίτερον. Ούτε να μας ακούσουν ούτε να μας δουν. (Πλησιάζει). Αννού μου. Αννού μου, επί τέλους μάνα μου εκατάφερες τα. Άτε καλήν αρχήν μάνα μου. Τωρά που μάθαμεν την πράτικαν να το καθιερώσουμεν. Να βρισκούμαστιν καθη- νυχτικά. Αννού μου, αγάπη μου. (Αγκαλιάζει τον παπά). Μα εφόρησες ψηλοτάκκουνα μάνα μου τζιαι κόντεψες να με ρέξεις εις το ύψος; Καταλαβαίνω μάνα μου. Πάνω στον σιασισρισμόν σου ό,τι ηύρες εμπήχτης. Μα είνταν που τυλίχτης αγάπη μου τζι εν σε φτάνω να σ' αγκα- λιάσω; Εν τζιαι λάμνουν τ' ανεμοχάλαζα. Θώρε τον ουρανόν, θώρε τ' άστρα, θώρε το φεγγάριν, φέγγουν περίτου που τ' αμμάδκια σου. Γύρισε αγάπη μου να δω τ' αμμάδκια σου ας εν τζιαι στο φως του φεγγαροκού, γύρισε αγάπη μου. Μα γιατί στέκεις μουλλωτή τζι εν μου συντυ- χάννεις; Έκαμα σου τίποτε αγάπη μου; Έφταιξα σου τίποτε; Φοάσαι τίποτε; Γύρισε αγάπη μου να δω τ' αμμάδκια σου τα γλυτζιά.

ΠΑΠΑΣ Που το πολλύν το πάθος, τα γένια μου εν τα ποδκιαχωρί- ζεις Κοκή τζιαι καρτεράς να δεις τ' αμμάδκια της Αννούς;

ΚΟΚΗΣ Παναγία μου ο πεθθερός μου.

ΠΑΠΑΣ Αντροπή Κοκή.

ΚΟΚΗΣ Συγνώμην πατέρα, συγνώμην, εν έχω μούτρα.

ΠΑΠΑΣ Εν αδρωπκιές τούτες Κοκή, να κάμνετε ιστορίες μεσ' στα σκοτεινά, χωρίς να ξέρουν οι γονιοί σας;

ΚΟΚΗΣ Συγνώμην πατέρα. Εν εξαναβρεθήκαμεν. Πόψε εν η πρώτη νύχτα που συμφωνήσαμεν να βρεθούμεν. Ορκίζουμαι σου.

- ΠΑΠΑΣ   Λάμνε ππέσε Κοκή, άτε σε παρακαλώ.
- ΚΟΚΗΣ   Καλάν πατέρα.
- ΠΑΠΑΣ   Τζιαι κοίτα, όι να βγάλεις λέξιν που το στόμα σου για
τούτον που συνέβη. Ούτε τζιαι της Αννούς να το πεις.
Αντροπή, αντροπή παιδί μου.
- ΚΟΚΗΣ   Εντάξει πατέρα τζιαι συγνώμη. Εν θα ξαναδοτζιμάσουμεν.

ΣΚΗΝΗ 9

(Μουσική).

- ΠΑΠΑΣ Εεεε παπαδκιά.
 ΕΛΕΝΗ Ναι, είντα θέλεις;
 ΠΑΠΑΣ Πού εν η Αννού;
 ΕΛΕΝΗ Πού θέλεις να ξέρω. Ξέρεις να μου δκιά λοαρκασμόν πού πάει τζιαι πού έρχεται; Όσον περίτου την προσέχω τόσοσν περίτου χάννεται, τόσοσν περίτου ξαπολιέται, τόσοσν περίτου εν γίνεται ζάφτιν.
 ΠΑΠΑΣ Κάτι θέλω να σου πω.
 ΕΛΕΝΗ Είντα συμβαίννει;
 ΠΑΠΑΣ Τίποτε σοβαρόν. Μεν ανησυχείς.
 ΕΛΕΝΗ Λάλε
 ΠΑΠΑΣ Κάτι ελάλες τωρά.
 ΕΛΕΝΗ Είντα λάλουν;
 ΠΑΠΑΣ Όσον περίτου την προσέχεις είπες, τόσοσν περίτου την χάννεις;
 ΕΛΕΝΗ Είντα εν ψέματα; Πού επήεν τωρά τζι εχάθηκεν; Πούποτε εν την έπεψα εγιώ.
 ΠΑΠΑΣ Ακριβώς εν τούτον που σκέφτομαι.
 ΕΛΕΝΗ Είνταν που σκέφτεσαι;
 ΠΑΠΑΣ Μέμπα τζι αδικούμεν τους;
 ΕΛΕΝΗ Πκοιους αδικούμεν;
 ΠΑΠΑΣ Την κόρην μας τζιαι τον γαμπρόν μας.
 ΕΛΕΝΗ Τζιαι γιατί να τους αδικούμεν;
 ΠΑΠΑΣ Ξέρω τζι εγιώ, είπαμεν να τους προσέχουμεν νάκκον μα όι να τους δήσουμεν πάνω στο βρακοζόνι μας!
 ΕΛΕΝΗ Εεε αποφάσισε. Όι τη μιαν να μου λαλείς έτσι τζιαι την άλλην αλλιώς.
 ΠΑΠΑΣ Νομίζω ήταν λάθος μας.
 ΕΛΕΝΗ Ήταν λάθος μας!

- ΠΑΠΑΣ   Ναι ήταν λάθος μας. Ξαπόλα τους λλίον σσιοινίν, κάμνε
νάκκον τα στραβά μμάδκια, να μπορούν να βρίσκουνται
τζιαι μέσα μέσα μόνοι τους, γιατί, είντα να σου το κρύψω
άρκεψα να φοούμαι.
- ΕΛΕΝΗ   Φοάσαι! Είντα φοάσαι;
- ΠΑΠΑΣ   Φοούμαι μέμπα τζιαι πάθουμεν κανέναν σιειρόττερον
κακόν που τζείνον που καρτερούμεν.
- ΕΛΕΝΗ   Εν καταλαβαίννω.
- ΠΑΠΑΣ   Κάμε τζείνον που σου λαλώ τζιαι βρίζε. Τα πολλά λόγια εν
φτώσια.
- ΕΛΕΝΗ   Καλάααα, καλάααα.